



International Journal of Research in Academic World



Received: 27/June/2025

IJRAW: 2025; 4(8):122-127

Accepted: 08/August/2025

தமிழ் இலக்கண நூல்களில் வேற்றுமைப் பாகுபாடு

^{*1}கா.தசரதன் மற்றும் ²முனைவர். இரா.செல்வராஜ்

^{*1}முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர் (முழு நேரம்), தமிழ் உயராய்வுத் துறை, அரசு கலைக்கல்லூரி (தன்னாட்சி), கோயம்புத்தூர், தமிழ்நாடு, இந்தியா.

²இணைப்பேராசிரியர், தமிழ் உயராய்வுத்துறை, அரசு கலைக்கல்லூரி (தன்னாட்சி), கோயம்புத்தூர், தமிழ்நாடு, இந்தியா.

சுருக்கம்

ஒரு சொற்றொடரில் எழுவாய்க்கும் பயனிலைக்கும் இடையில் உள்ள உறவைக் காட்டுவது வேற்றுமை ஆகும். உலக மொழிகளில் வேற்றுமைகளை உருபு, எண், பொருண்மை ஆகிய மூன்றனுள் ஏதேனும் ஒன்றனுள் அடிப்படையில் வகுத்து விளக்குவர். தமிழ்மொழியின் வேற்றுமைப் பாகுபாடு உருபுகளின் அடிப்படையிலும், வடமொழியின் வேற்றுமைப் பாகுபாடு எண்களின் அடிப்படையிலும், ஆங்கில மொழியின் வேற்றுமைப் பாகுபாடு பொருண்மை அடிப்படையிலும் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. அதன் அடிப்படையில் வேற்றுமைகள் எட்டு வகைகளாக அமையும் என்று தமிழ்மொழியின் முதன்மையான இலக்கண நூலானத் தொல்காப்பியம் பாகுபடுத்தி விளக்கியுள்ளது. வேற்றுமைப் பாகுபாடு உருபுகளின் அடிப்படையில் தொல்காப்பியம் அமைத்துள்ளது. ஆனால் அப்பாகுபாட்டினை பிற்கால இலக்கண நூல்களான வீரசோழியம், நேமிநாதம், நன்னூல், பிரயோக விவேகம், இலக்கண விளக்கம், இலக்கணக் கொத்து, முத்து வீரியம், சுவாமி நாதம், தொன்னூல் விளக்கம், தமிழ்நூல், இனிய தமிழ் இலக்கணம் போன்றவை பின்பற்றாமல் வடமொழி இலக்கணங்களின் அடிப்படையில் அமைத்துவிட்டன. இருப்பினும் வளர்த்தமிழ் இலக்கணம் தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்டுள்ள வேற்றுமைப் பாகுபாட்டினை மீட்டுருவாக்கம் செய்ய முயன்றுள்ளது. தமிழ் இலக்கணிகளின் வேற்றுமைப் பாகுபாட்டினை மேல்நாட்டு அறிஞரான கால்டுவெல் வடமொழி வேற்றுமைப் பாகுபாட்டின் அடிப்படையில் அமைத்துள்ளது தவறானது என்று தன்னுடைய திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம் என்னும் நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார். அவ்வாறு குறிப்பிடக் காரணம் அவருடைய நூல் வெளிவந்த பின்பே பல்வேறு தமிழ் நூல்கள் அச்சிடப்பெற்றவில்லை. ஆகவே தொல்காப்பியர் விளக்கியுள்ள வேற்றுமைப் பாகுபாடு உருபுகளின் அடிப்படையில் அமைக்கப்பட்டுள்ள விதம் குறித்தும், பிற்கால இலக்கண நூல்கள் வேற்றுமைப் பாகுபாட்டில் பிறழ்ந்துள்ள விதத்தினையும் ஆராய்வதாக இவ்வாய்வு கட்டுரை அமைகிறது.

முக்கிய சொல்: வேற்றுமை, உருபு, எண், பொருண்மை, தொல்காப்பியம்.

முன்னுரை

தமிழ்மொழியில் உள்ள சொற்கள் இலக்கணச் சொற்கள், இலக்கியச்சொற்கள் என இருவகைப்படும். இலக்கணச் சொற்கள் பெயர்ச்சொல், வினைச்சொல், இடைச்சொல், உரிச்சொல் என நான்கு வகைப்படும். அவற்றுள் பெயர்ச்சொற்கள் வேற்றுமை

உருபுகளை ஏற்கும்; ஆனால் காலம் காட்டாது. வினைச்சொற்கள் வேற்றுமை உருபுகளை ஏற்காது; ஆனால் காலம் காட்டும். இடைச்சொல் மற்றும் உரிச்சொற்கள் பெயர் மற்றும் வினைச் சொற்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஒட்டுச்சொற்களாகத் தோன்றும். சொற்றொடரில் பொருளை வேறுபடுத்தும்

வேற்றுமை உருபுகள் பற்றியும், வேற்றுமை உருபுகளால் பெயர்ச்சொற்கள் அடைகின்ற மாற்றங்களைப் பற்றியும் தொல்காப்பியம் பாகுபடுத்தி விளக்குகின்றது. அதன் அடிப்படையில் தொல்காப்பியரின் வேற்றுமைப் பாகுபாடு பற்றியும், பிற்கால இலக்கண நூல்களுள் வேற்றுமைப் பாகுபாடு அமைக்கப்பட்டுள்ள விதம் பற்றியும் ஆராய்வதாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

வேற்றுமை

ஒரு தொடரில் பெயர்ச்சொல்லானது வேற்றுமை உருபுகள் ஒவ்வொன்றாலும் அடைகின்ற மாற்றம் வேற்றுமை என்று மொழியியலாளர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். அதாவது பெயர்ச்சொல்லானது 'ஐ' வேற்றுமை உருபேற்கும் பொழுது செயப்படுபொருளாகவும், 'ஒடு' வேற்றுமை உருபேற்கும் பொழுது கருவி பொருளாகவும், 'கு' வேற்றுமை உருபேற்கும் பொழுது கொடைப் பொருளாகவும் 'இன்' வேற்றுமை உருபேற்கும் பொழுது நீங்கல் பொருளாகவும், 'அது' வேற்றுமை உருபேற்கும் பொழுது உடைமைப் பொருளாகவும், 'கண்' வேற்றுமை உருபேற்கும்பொழுது இடப் பொருளாகவும் அடைகின்ற வேறுபாட்டினை வேற்றுமை என்று கூறுவர். வேற்றுமையினைப் பற்றி "... ஒரு பொருளை ஒருகால் வினைமுதலாக்கியும், ஒருகாற் செயப்படுபொருளாக்கியும், ஒருகாற் கருவியாக்கியும், ஒருகால் ஏற்பது ஆக்கியும், ஒருகால் நீங்க நிற்பதாக்கியும், ஒருகால் உடையதாக்கியும், ஒருகால் இடம் ஆக்கியும் இவ்வாறு வேறுபடுத்தது என்க" (சிவலிங்கனார். ஆ., 2016: 3) என்று தெய்வச்சிலையாரும், "செயப்படுபொருள் முதலியனவாகப் பெயர்ப்பொருளை வேறுபடுத்து உணர்த்தலின்" (சிவலிங்கனார். ஆ., 2016: 3) என்று நச்சினார்க்கினியரும் விளக்குகின்றனர். ஒரு பெயர்ச்சொல் வேற்றுமை உருபேற்கும்பொழுது "அதன் இலக்கணப் பொருள் (grammatical meaning) மாறுபடுகிறது. அதாவது அச்சொல் வாக்கியத்தில் செயல்படும் முறை மாறுபடுகிறது" (கு. பரமசிவம் 2017:123) என்று இக்காலத் தமிழ் மரபு என்னும் நூலின் ஆசிரியர் குறிப்பிடுகிறார். ஆகவே சொற்றொடரில் வேற்றுமை உருபுகளால் பெயர்ச்சொல்லின் இயங்கும் தன்மை வேறுபடுவது வேற்றுமையாகும் என்று மொழியியல் அடிப்படையில் கூறலாம். வேற்றுமை உருபுகள் சொற்றொடரில் செயல்படும் நிலைகளை வைத்து மொழியியல் அறிஞர்கள் பெயரிட்டுள்ளனர். ஆனால் உருபில்லாத எழுவாய் வேற்றுமைக்கு எவ்வாறு பெயரிடுவது என்னும் வினா இயல்பாக எழுகிறது. அக்காரணத்தினால் ஒருசாரார்

எழுவாய் வேற்றுமையை வேற்றுமையாக ஏற்பதில்லை போலும். சொற்கள் ஒன்றோடொன்று தொடரும்பொழுதே வேற்றுமைப் பொருள் உண்டாகிறது. அதனால்தான் தொல்காப்பியர் எழுவாய் வேற்றுமையினைக் குறிப்பிட்டு அதன் பொருள்களை விளக்கியுள்ளார். ஆகவே ஒரு சொற்றொடரில் எழுவாய்க்கும் பயனிலைக்கும் இடையில் உள்ள தொடர்பை வேறுபடுத்திக் காட்டுவது வேற்றுமை என வரையறை செய்யலாம்.

வேற்றுமைப் பாகுபாடு			
வ.எண்	உருபு அடிப்படை (தமிழ்)	எண் அடிப்படை (சமசுகிருதம்)	பொருண்மை அடிப்படை (ஆங்கிலம்)
1.	பெயர் வேற்றுமை	முதல் வேற்றுமை	எழுவாய் வேற்றுமை
2.	ஐ வேற்றுமை	இரண்டாம் வேற்றுமை	செயப்படுபொருள் வேற்றுமை
3.	ஒடு வேற்றுமை	மூன்றாம் வேற்றுமை	கருவிப்பொருள் வேற்றுமை
4.	கு வேற்றுமை	நான்காம் வேற்றுமை	கொடைப்பொருள் வேற்றுமை
5.	இன் வேற்றுமை	ஐந்தாம் வேற்றுமை	நீங்கல்பொருள் வேற்றுமை
6.	அது வேற்றுமை	ஆறாம் வேற்றுமை	உடைமைப்பொருள் வேற்றுமை
7.	கண் வேற்றுமை	ஏழாம் வேற்றுமை	இடப்பொருள் வேற்றுமை
8.	விளி வேற்றுமை	எட்டாம் வேற்றுமை	விளி வேற்றுமை

தொல்காப்பியரின் வேற்றுமைப் பாகுபாடு

வேற்றுமைகளைத் தொல்காப்பியர் எட்டாகப் பகுத்து விளக்குகிறார் (தொல். சொல்.நூ.எண் 546, 547). தமிழ்மொழியில் வேற்றுமைகள் எட்டு நிலைகளில் அமையுமென்று இரண்டு நூற்பாக்களில் தொல்காப்பியர் விளக்குகிறார். அவற்றுள் தொல்காப்பியர் உருபு நோக்கி வேற்றுமைகளை வகுத்துள்ளார் என்பதனை,

"அவைதாம்,
பெயர் ஐ, ஒடு, கு,
இன், அது, கண், விளி, என்னும் ஈற்ற" (தொல். சொல்.நூ.எண் 548)

என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பா மூலம் அறியலாம். உருபில்லாத வேற்றுமைகளை பெயர், விளி என்று குறிப்பிட்டு மற்ற வேற்றுமைகளுக்கு உருபினை முதன்மைப்படுத்தியே குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலும் இரண்டாவதிலிருந்து ஏழாவது வரையுள்ள வேற்றுமைகளை,

"இரண்டாகுவதே"

ஐனனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி”
(தொல்.சொல்.நூ.எண் 555)

“மூன்றாகுவதே,
ஒடு எனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி”
(தொல்.சொல்.நூ.எண் 557)

“நான்கு ஆகுவதே,
குனனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி” (தொல்.
சொல்.நூ.எண் 557)

“ஐந்தாகுவதே,
இன்னனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி”
(தொல். சொல்.நூ.எண் 561)

“ஆறாகுவதே,
அது எனப்பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி”
(தொல். சொல்.நூ.எண் 563)

“ஏழாகுவதே
கண் எனப்பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி”
(தொல். சொல்.நூ.எண் 565)

என வரும் நூற்பாக்களில் குறிப்பிட்டுள்ளார். இந்நூற்பாக்களில் இரண்டாம் வேற்றுமை, மூன்றாம் வேற்றுமை என்று எண்களை முதன்மைப்படுத்தாமல் ‘ஐ’ எனப்பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி, ‘ஒடுவெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி’ என்று உருபுகளுக்கு முதன்மை கொடுத்துள்ளமை கவனிக்கத்தக்கது. “இரண்டாவதிலிருந்து ஏழாவது வேற்றுமை வரையுள்ள தொல்காப்பியர் கூற்றுக்களை நோக்கும்பொழுது, பெயர்ச்சொல் உருபு ஒவ்வொன்றாலும் அடைகின்ற மாற்றங்களையும் அந்த மாற்றம் எத்தகைய இடங்களில் நடைபெறுகிறதென்பதையும் எடுத்துக் காட்டுவதே அவர் முயற்சிபோலத் தெரிகிறது” (வேலுப்பிள்ளை.ஆ., 2016: 189) என்று வேலுப்பிள்ளை குறிப்பிடுகின்றார். உலக மொழிகளில் வேற்றுமைகளை வகுத்துப் பெயரிடுவதற்கு மூன்று வகையான முறைகள் பின்பற்றப்படுகின்றன.

- உருபு அடிப்படை
- எண் அடிப்படை
- பொருண்மை அடிப்படை

ஆகிய மூன்றனுள் ஏதேனும் ஒன்றனுள் அடிப்படையில் வகுத்துப் பெயரிடுவர். தொல்காப்பியர் தமிழ்மொழியிலுள்ள வேற்றுமைப் பொருள்களைத் தொகுத்து அவற்றை உருபுகளின் அடிப்படையில் ஆறாகப் பகுத்துள்ளார் எனலாம். ஆகவே உருபுகளின் அடிப்படையில் வேற்றுமைகளைக் குறிப்பிட்டுள்ள தொல்காப்பியர் இரண்டாம் வேற்றுமை,

மூன்றாம் வேற்றுமை என்று எண்களின் அடிப்படையில் குறிப்பிடவில்லை என்பது சுட்டத்தக்கது. வேற்றுமைப் பொருள்களைத் தொகுத்துக் கூறுமிடத்து ‘தொகுத்துக் கூறல்’ என்னும் உத்தியையும், வேற்றுமை உருபுகளைக் கூறுமிடத்து ‘வகுத்துமெய் நிறுத்தல்’ என்னும் உத்தியையும் தொல்காப்பியர் பயன்படுத்தியுள்ளார் எனலாம். ஆகவே தொல்காப்பியர் தமிழ்மொழியில் உள்ள எண்ணற்ற வேற்றுமைகளை எட்டு வகைகளாகத் தொகுத்து, அவற்றிற்கான வேற்றுமைப் பொருள்களை விளக்கியுள்ளார். ஆகவே தொல்காப்பியரின் வேற்றுமைப் பாகுபாடு உருபுகளின் அடிப்படையில் அமைந்ததாகும். வேற்றுமைப் பாகுபாட்டினை, “வேற்றுமைகளுக்கு ‘ஐ’ வேற்றுமை, ‘ஒடு’ வேற்றுமை என் உருபுகளைப் பின்பற்றி,..... பழந்தமிழிலும், எண்ணடிப்படை வடமொழியிலும், பொருளடிப்படை ஆங்கிலம் முதலிய மேலைநாட்டு மொழிகளிலும் காணப்படுகின்றது என்று ஆராய்ச்சியாளர்கள் கருதுகின்றனர்” (சங்கரேஸ்வரி. பா, 2015:128) என்று தமிழ் சமஸ்கிருத இலக்கண உறவுகள் என்னும் நூலில் பா. சங்கரேஸ்வரி குறிப்பிடுகின்றார். ஆகவே தமிழ்மொழியில் வேற்றுமைப் பாகுபாடு உருபு அடிப்படையிலும், வடமொழியில் எண் அடிப்படையிலும், ஆங்கில மொழியில் பொருண்மை அடிப்படையிலும் வரையறை செய்துள்ளனர்.

பிற்கால இலக்கண நூல்களில் வேற்றுமைப் பாகுபாடு

தொல்காப்பியர் தமிழ்மொழியின் வேற்றுமைகளை உருபுகளின் அடிப்படையில் வகுத்து அவற்றை வரிசையாக விளக்க இரண்டாகுவதே, மூன்றாகுவதே என்ற சொல்லாட்சிகளை பயன்படுத்தியுள்ளார். ஆனால் பிற்கால இலக்கண நூல்கள் எண்களின் அடிப்படையில் வேற்றுமைகளை வகுத்துவிட்டன. அவற்றுள் வீரசோழியம் வேற்றுமைகளை,

“ஐ என்பது கருமத்து இரண்டாவது அது
ஒருகால்

பைய அழிதரும் மூன்று ஒடு ஒடு ஆலாம் பகர்
கருத்தா

ஐய நிகழ் கரணத்தின் வரும் குப் பொருட்டு
என்பது

மெய்திகழ் வேற்றுமை நான்காவதாம் மிக்க
கோளியிலே”

(வீரசோழியம். கா. எண் 34)

என்னும் காரிகையில் விளக்குகிறது.

இக்காரிகையில் இரண்டாவது வேற்றுமைக்கு ஐ என்பதனையும், மூன்றாம் வேற்றுமைக்கு ஓடு, ஓடு, ஆல் என்பவைகளையும், நான்காவது வேற்றுமைக்கு கு, பொருட்டு என்பவைகளையும் வேற்றுமை உருபுகளாகக் குறிப்பிட்டு உருபுகளுக்கு முதன்மை தராமல் எண்களுக்கு இந்நூலாசிரியர் முதன்மை அளித்துள்ளார். இதனைப் பின்பற்றியே சின்னூல் என்றழைக்கப்படும் நேமிநாதம் (நேமி. வெ. எண் - 42, 43, 44) ஆகிய வெண்பாக்களிலும், நன்னூல் (நன். சொல். நூ. எண் - 296, 297, 298, 299, 300, 301, 303) ஆகிய நூற்பாக்களிலும் இரண்டாம், மூன்றாம் என்று எண்களையே முதன்மைப்படுத்தியுள்ளனர். நன்னூலார் விளி வேற்றுமையை எட்டாம் வேற்றுமை என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். கிபி. 17- ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய பிரயோக விவேகம் எண்களை முதன்மைப்படுத்தி வேற்றுமைகளுக்கு வடமொழியில் துதியை, திருதியை, சதுர்த்தி, பஞ்சமி, சட்டி, சத்தமி என்று பெயரிட்டுள்ளது. இலக்கண விளக்கம் வேற்றுமைகளை (இலக். விளக். நூ.எண் - 195, 199, 200, 201, 202, 203, 204, 205) ஆகிய நூற்பாக்களில் விளக்கியுள்ளார். நன்னூலார் குறிப்பிடுவதைப் போல விளி வேற்றுமையினை எட்டாவது வேற்றுமை என்கிறார். இலக்கணக் கொத்து நூலானது,

“ஒருவேற்றுமைக்குஓர் உருபே வருதலும்
ஒருவேற்றுமைக்குப்பல உருபே வருதலும்
எனஇரு கூறாய் வரும்உருபுகளே
ஐ - கு ஒன்றே அல்லன பலவே”

(இலக். கொ. நூ. எண் - 22)

“ஒருரு பிற்கே பலபொருள் வருதலும்
ஒருபொருட் கேபல உருபுகள் வருதலும்
எனஇரண் டாகும் வேற்றுமை இயல்பே,
அவ்விரண் டனையும் முறையே அறைகுவன்”

(இலக். கொ. நூ. எண் - 23)

என்று வேற்றுமைகளை உருபு, பொருள், எண் ஆகிய எவற்றின் அடிப்படையிலும் அமைக்காமல் வேற்றுமைப்பாகுபாட்டினைச் சிதைத்துவிட்டது. தொன்னூல் விளக்க நூலானது வேற்றுமைகளை (தொன். விளக். நூ. எண் - 57, 58, 59, 60, 61, 62, 69) ஆகிய நூற்பாக்களில் விளக்குகிறது. தமிழ்நூல் என்னும் நூலானது (தமிழ்நூல். நூ. எண் - 70, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 81) ஆகிய நூற்பாக்களில் வேற்றுமைகளை விளக்குகிறது. எழுவாய் வேற்றுமை முதல் வேற்றுமை என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இனிய தமிழ் இலக்கணம் என்னும் நூலானது (இனி. தமிழ். இலக். நூ. எண் - 100) என்னும் நூற்பாவில்

வேற்றுமைகளை விளக்குகிறது. வளர்தமிழ் இலக்கணம் என்னும் நூலானது (வளர். இலக். நூ. எண் - 25, 26, 28, 29, 30, 31, 32) ஆகிய நூற்பாக்களில் வேற்றுமைப் பாகுபாட்டினை விளக்குகிறது.

தமிழ் இலக்கணிகளின் வேற்றுமைப் பாகுபாட்டின் குறை

தொல்காப்பியர் தமிழ்மொழியிலுள்ள வேற்றுமைப் பொருள்களைத் தொகுத்து அவற்றை உருபுகளின் அடிப்படையில் ஆறாகப் பகுத்துள்ளார். மேலும் உருபில்லாத பெயர் மற்றும் விளி வேற்றுமைகளைச் சேர்த்து எட்டு வகையாக வேற்றுமைகளைப் பகுத்துள்ளார். தொல்காப்பியர் உருபுகளுக்கே முதன்மை கொடுத்துள்ளார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ஆனால் பிற்கால இலக்கண நூல்கள் உருபுகளை முதன்மைப்படுத்தாமல் எண்களின் அடிப்படையில் வேற்றுமைகளை வகுத்துள்ளனர். கால்டுவெல், “சமஸ்கிருதத்தில், மொத்த வேற்றுமை, எட்டேயாகவும், தமிழ், தெலுங்கு முதலாய மொழிகளில், வேற்றுமைகள் எண்ணற்றனவாம். பெயர்ச்சொற்களின் பின் இணைக்கப்பெறும் ஒவ்வொரு இணைவும் ஒரு புதிய வேற்றுமையினைத் தோற்றுவிக்கும்” (கோவிந்தன். கா, ரத்னம்.க., 2022: 232) என்று தமிழ்மொழியில் எண்ணற்ற வேற்றுமைகள் உள்ளன என்று கூறுகிறார். ஆனால் தமிழ் இலக்கணிகள் வேற்றுமைகளை எட்டு என்று எண்களின் அடிப்படையில் பகுத்துள்ளனர். காலத்திற்கேற்ப வளர்ச்சியடைந்து வரும் தமிழ்மொழியின் மூன்றாம் வேற்றுமை உருபுகளாக ஓடு, ஓடு ஆகியவற்றை நன்னூலார் குறிப்பிடுகின்றார். உருபுகளின் அடிப்படையில் வேற்றுமைகள் வகுக்கப்பட வேண்டும் என்னும் தொல்காப்பிய மரபினை உணர்ந்திருந்தால் நன்னூலார் ஓடு, ஓடு என்பவைகளை இரண்டு வேற்றுமைகளாக வகுத்திருப்பார். அந்நிலையில் வடமொழியின் எண் அடிப்படையிலான வேற்றுமைப் பாகுபாடு ஆதிக்கம் செலுத்தியுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. ஒரு குறிப்பிட்ட காலகட்டத்தில் உருவாக்கப்பட்ட சமஸ்கிருத மொழியின் வேற்றுமைகளும் எட்டு என்று எண்களின் அடிப்படையில் வரையறுக்கப்பட்டுள்ளன. அம்மொழியானது வளர்ச்சியடையாத காரணத்தினால் அமைப்பு மாறாமல் உள்ளது. ஆனால் தமிழ்மொழியானது பேச்சு வழக்கு, எழுத்து வழக்குகளைக் கொண்டு வளர்ச்சியடைகின்ற மொழியாக உள்ளது. இந்தோ-ஆரிய குடும்ப மொழியான சமஸ்கிருத மொழியின் அடிப்படையிலான வேற்றுமைப்பாகுபாட்டினைப் பின்பற்றி திராவிட மொழிக்குடும்பத்தில் உள்ள

தமிழ்மொழிக்கு எண்களின் அடிப்படையில் வேற்றுமைப்பாகுபாட்டினைப் வகுத்தது பொருந்தாமல் போகின்றது.

இப்பகுப்பினை, “சமஸ்கிருத முறையினைப் பின்பற்றிய தமிழிலக்கண ஆசிரியர்கள், அவ்வேற்றுமைகளுக்கு பெயரிடுதற் கண்ணும், எழுவாய் வேற்றுமை, செயப்படுபொருள் வேற்றுமை, கருவி வேற்றுமை என் அவற்றின் இயல்பால் பெயரிடாமல் வடமொழி முறையினையே பின்பற்றி, எண்ணப்படும் வரிசையால்” (கோவிந்தன். கா, ரத்னம்.க., 2022: 232) முதல், இரண்டாம், மூன்றாம், நான்காம் என்று எண்களின் வரிசையால் பெயரிட்டுள்ளனர் என்று கால்டுவெல் குறை கூறியுள்ளார்.

கால்டுவெல் இக்குறையினைக் கூறுவதற்கானக் காரணம் தொல்காப்பியத்தினை தன்னுடைய திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம் என்னும் நூலுக்கானத் தரவாகக் கொள்ளவில்லை. தொல்காப்பியம் முதன்முதலாக மழவை மகாலிங்கையரால் 1847 – இல் எழுத்ததிகாரம் மட்டும் நச்சினார்க்கினியர் உரையுடன் பதிப்பிக்கப்பெற்றது. 1856 – இல் வெளியிட்டார். பின்பு 1858-இல் சாமுவேல் பிள்ளை என்பவர் தொல்காப்பிய நன்னூல் மூலம் மட்டும் வெளியிட்டார். ஆனால் கால்டுவெல் எழுதிய திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம் நூலானது தொல்காப்பியம் பதிப்பிக்கப்பெறுவதற்கு முன்னரே 1856 – இல் வெளியிடப்பெற்றது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

நன்னூலையும் அதற்குப் பின்னர் தோன்றிய இலக்கண நூல்களையும் கால்டுவெல் தன் நூலுக்கானத் தரவுகளாகக் கொண்டிருந்தார் என்பதனை நன்னூல் பதிப்பிக்கப்பெற்ற வரலாற்றின் மூலம் உறுதிப்படுத்தலாம். இரா. வெங்கடேசன், “.... தமிழ் மரபிலக்கண நூல்களுள் நன்னூலும் முதன்முதலாக அச்சுவடிவம் பெற்றன. 1835-இல் தாண்டவராய முதலியார் நன்னூல், நம்பியகப் பொருள், புறப்பொருள் வெண்பாமாலை ஆகிய இலக்கண நூல்களை உள்ளடக்கிய இலக்கணப் பஞ்சகம் என்னும் நூலை அச்சிட்டு வெளியிட்டுள்ளார்” (வெங்கடேசன். இரா., 2013: 61) என்று நன்னூலின் பதிப்பினைப் பற்றிக் கூறியுள்ளார்.

தமிழ் வரலாற்றிலக்கணம் என்னும் நூலில் “தொல்காப்பியர் வகுத்திருக்கும் வேற்றுமைப் பாகுபாடு இன்றைய மொழிநூலார் கூறும் குறைபாடுகள் பல கொண்டிருக்கவில்லை எனக் கூறலாம். முதல் வேற்றுமையை எழுவாய் வேற்றுமையென்றும், எட்டாவது வேற்றுமையை விளி வேற்றுமையென்றும் குறிப்பிட்டத் தொல்காப்பியர் ஏனைய வேற்றுமைகள் யாவற்றுக்கும் ஒவ்வொரு

உருபுகள் கொண்டே பெயரிட்டிருத்தல் கவனித்தற்குரியது” (வேலுப்பிள்ளை.ஆ., 2016: 189) என்று தொல்காப்பியர் உருபுகளின் அடிப்படையில் வேற்றுமைகளை வகுத்துள்ளார் என்பதனை வேலுப்பிள்ளை குறிப்பிடுகிறார். தொல்காப்பியம் பதிப்பிக்கப் பெறுவதற்கு முன்னரே கால்டுவெல்லின் நூல் வெளியிடப்பட்டுவிட்டதால் தொல்காப்பியரின் வேற்றுமைப் பாகுபாட்டினை அவர் அறியவில்லை. ஆகவே வடமொழி வேற்றுமைகளைப் போன்று எண்களின் மூலம் நன்னூல் முதலான பிற்கால இலக்கண நூல்கள் தமிழ்மொழியின் வேற்றுமைகளை வகுத்துள்ளதைக் கண்டு கால்டுவெல் குறை கூறியுள்ளார். ஆனால் தமிழ்மொழியின் வேற்றுமைப் பாகுபாடு உருபுகளின் அடிப்படையில் அமைந்ததாகும்.

முடிவுகள்

- ஒரு சொற்றொடரில் எழுவாய்க்கும் பயனிலைக்கும் இடையில் உள்ள உறவைக் காட்டுவது வேற்றுமை ஆகும்.
- ஒரு தொடரில் பெயர்ச்சொல்லானது வேற்றுமை உருபுகள் ஒவ்வொன்றாலும் அடைகின்ற மாற்றம் வேற்றுமை என்று மொழியியலாளர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். பெயர்ச்சொற்கள் வேற்றுமை உருபுகளை ஏற்கும்; ஆனால் காலம் காட்டாது.
- தொல்காப்பியர் தமிழ்மொழியில் உள்ள வேற்றுமைப் பொருள்களைத் தொகுத்து, அவற்றை உருபுகளின் அடிப்படையில் பகுத்துள்ளார். ஆனால் இரண்டாம் வேற்றுமை, மூன்றாம் வேற்றுமை என்று எண்களின் அடிப்படையில் குறிப்பிடவில்லை. ‘ஐ எனப்பெயரிய’, ‘ஒடுவெனப் பெயரிய’ என்று உருபுகளுக்கு முதன்மை கொடுத்து விளக்கியுள்ளார்.
- வீரசோழியம், நேமிநாதம், நன்னூல், பிரயோக விவேகம், இலக்கண விளக்கம், இலக்கணக் கொத்து, முத்துவீரியம், சுவாமிநாதம், தொன்னூல் விளக்கம், தமிழ்நூல், இனிய தமிழ் இலக்கணம், வளர்தமிழ் இலக்கணம் ஆகிய பிற்கால இலக்கண நூல்கள் வேற்றுமைகளை உருபின் அடிப்படையிலோ, பொருளின் அடிப்படையிலோ அமைக்காமல் எண்களின் அடிப்படையில் அமைத்துள்ளன.
- வடமொழியில் அமைந்த எண்களின் அடிப்படையிலான வேற்றுமைப் பாகுபாட்டினை நன்னூல் முதலான பிற்கால இலக்கண நூல்கள் பின்பற்றி முதல், இரண்டாம், மூன்றாம் என்று பெயரிட்டுள்ளன.
- எண்களின் அடிப்படையிலான இவ்வேற்றுமைப்பகுப்பு தமிழ்மொழிக்கு

பொருந்தாது என்றும் தமிழ்மொழியில் வேற்றுமைகள் கணக்கற்றன என்றும் கால்டுவெல் திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம் என்னும் நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

- தொல்காப்பியம் பதிப்பிக்கப்பெறுவதற்கு முன்னரே கால்டுவெல்லின் நூல் வெளியிடப்பட்டுவிட்டதால் தொல்காப்பியரின் வேற்றுமைப் பாகுபாட்டினை அவர் அறியவில்லை.
- ஆகவே வடமொழி வேற்றுமைகளைப் போன்று எண்களின் மூலம் நன்னூல் முதலான பிற்கால இலக்கண நூல்கள் தமிழ்மொழியின் வேற்றுமைகளை வகுத்துள்ளதைக் கண்டு கால்டுவெல் குறை கூறியுள்ளார்.
- ஆகவே தமிழ்மொழியின் வேற்றுமைப் பாகுபாடு உருபுகளின் அடிப்படையில் அமைந்ததாகும்.

துணை நூற்பட்டியல்

1. கோவிந்தன்.கா, ரத்னம்.க., (மொ.பெ) (2022), திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம், முல்லை நிலையம், 9, பாரதி நகர் முதல் தெரு, தி.நகர், சென்னை – 600 017.
2. சங்கரேஸ்வரி. பா., (2015), தமிழ் சமஸ்கிருத இலக்கண மரபுகள், பாவை பப்ளிகேஷன்ஸ் 16(142), ஜானி ஜான்கான் சாலை, இராயப்பேட்டை, சென்னை – 600 014.
3. சரவணத்தமிழன். த., தமிழனால், தமிழன் பதிப்பகம், இயற்றமிழ்ப் பயிற்றகம், திருவாரூர்.
4. சுத்தானந்த பாரதியார். யோகி ஸ்ரீ., (1943), இனிய தமிழ் இலக்கணம், அன்பு நிலையம், இராமச்சந்திரபுரம், திருச்சி ஜில்லா.
5. சுப்பிரமணியன் ச. வே., (ப.ஆ) (2021), தமிழ் இலக்கண நூல்கள், மெய்யப்பன் பதிப்பகம், 53, புதுத்தெரு, சிதம்பரம் – 608 001.
6. சுப்பிரமணியன் ச. வே., (ப.ஆ) (1978), தொன்னூல் விளக்கம், தமிழ்ப் பதிப்பகம், 2, கால்வாய்க்கரைச் சாலை, கஸ்தூரிபாய் நகர், அடையாறு, சென்னை – 600 020.
7. பாலசுந்தரம். ச பாவலரேறு., (2003), வளர்தமிழ் இலக்கணம், தாமரை வெளியீட்டகம், 367, மேலவீதி, தஞ்சாவூர் – 613 009.
8. வேலுப்பிள்ளை. ஆ., (2017), தமிழ் வரலாற்றிலக்கணம், குமரன் புத்தக இல்லம், குமரன் காலனி, வடபழனி, சென்னை – 2016.